

Hazai
Attila

**Budapesti
skizo**

Második kiadás

(Első kiadás: Budapest, 1997, Balassi)

© Kortárs Írói Alapítvány Hazai Attila Emlékére, 2019

Pall Mall

Feri felindultságtól remegő kezével benyúlt bőrkabátjának oldalsó zsebébe és kihalászta világoskék öngyújtóját. A cigarettagyújtás aktusával egy időben kizökkent a világ menetéből. Kényelmesen hátradőlt a székben, és átszellemlő, leplezetlen élvezettel szívta magába az első slukkot a hasissal kevert Pall Mallból.

Ha nem érzi ezt a saját bőrén, akkor nem gondolta volna, hogy ennyire boldog is lehet az ember. Azt pedig sose hitte volna, hogy ő személy szerint lehet valaha ily rendkívül boldog. Egyszerűen csak üldögélt, ültében támadta le az érzés. Mélyen, koncentráltan. Tulajdonképpen mitől érzi, érezheti ezt? Feri maga elé meredt, szájával csücsöríteni kezdett, és ott helyben megpróbálta megtalálni a választ.

– Olyan finom ez a tea – szólalt meg a barátnője.

– Lipton? – kérdezte Feri.

– Azt hiszem... de az is lehet, hogy Pickwick – mondta a lány, amint visszarakta telt csészéjét az asztalra.

– Kérsz belőle?

– Kösz, nem. Olyan boldog vagyok. Még ezt a kávé se tudom meginni a boldogságtól! Komolyan mondom, ilyet én még soha életemben nem éreztem – mondta Feri. Egy ideig még maga elé nézett, aztán a filmre induló ember-tömeg irányába fordította a fejét.

– Hazafelé menet kéne venni kakaót – mondta a lány.

– Jó – mondta Feri. – Egyébként te melyik kakaót szereted jobban? – kíváncsiskodott Feri.

- Mindegy – válaszolta a lány, és Ferire nézett.
- Úgy értem, a hideg kakaót vagy a meleg kakaót? – kérdezte Feri. A lány a haját birizgálta, és elgondolkodott közben.
- A hideget – mondta végül.
- A hideg zacskós kakaót? – kérdezte Feri.
- Azt nem annyira – mondta a lány. – Hanem a Nesquick kakaót, meg másféle kakaóporokat is, de hideg tejben elkeverve.
- Aha – mondta Feri, közben az öngyújtóján valamit kapargatott.
- De azért a zacskós kakaót is nagyon szeretem. Végül is, mind a két fajta kakaót szeretem. De azért a kakaóport jobban – mondta a lány, majd a szájához emelte a csészét. Az emberek bementek a moziba, megint csak néhányan lézengtek az előtérben.
- Tudod, hogy a zacskós kakaóból is van sokféle? – kérdezte egy idő múlva Feri.
- Igen – bólogatott a barátnője. – Mars, Dove, Milli, meg ilyenek.
- Olyan boldog vagyok veled! – mondta Feri. – Itt a szívemben érzem, meg az egész testemben...
- Biztos a szerelem teszi – mondta a lány. – A szerelem a legjobb dolog a világon, nem gondolod?
- Megnézek egy könyvet. Ha még itt van, akkor megveszem.
- Milyen könyv? – kérdezte a lány.
- Egy arab írta. Nem emlékszem a nevére. Ezerháromszázban. De az is lehet, hogy ezerkétszázban – mondta Feri.
- És miről szól? – kérdezte a lány.

– Megírta a világtörténelmet. Még nem tudom, mi a vicc benne, nem nagyon néztem bele – mondta Feri.

– Megvegyem neked? – kérdezte a lány.

– Nem kell, köszi – mondta Feri, és felállt a székből. Bakancsa az asztal lábához ütődött, a kávéscsésze felborult, a teából is kilötytyent egy kevés.

– Bocs – mondta Feri.

Az asztal fölé hajolt, felállította a kávéscsészét, zsebéből előhúzott egy papír zsebkendőt, és félig letörölte a fekete lét az asztalról. A felpuffadt zsebkendőt rádobta a kistányérra, és átballagott a teremből nyíló könyvesboltba.

Menet közben arra gondolt, mostantól egyfolytában élvezni fogja az életet. Mert mélyen, a hasa tájékán érezte: ráébredt valamire, amit még nem tudott rendesen megfogalmazni, de hitelesen és egyértelműen megfejtett, vagyis inkább megértett valami örökkévaló, rejtélyes üzenetet. Ennek segítségével folyamatosan boldog lehet mostantól. Nem volt ebben semmi különös, semmi hihetetlen, sőt egyre inkább egyszerűsödött ez az újonnan keletkezett tudás a testében. Valami olyasmi futott benne végig a koponyáján belül, mélyen belül a gyógyíthatatlan és elkorcsosult agyában, hogy a hasisnál talán nincsen jobb, fontosabb és nagyszerűbb dolog a világon.

Feri odalépett a könyvekkel telerakott pulthoz. A szétromcsolt idegrendszerétől várható viselkedést meghazudtolva komótosan, koncentrált figyelemmel végignézett a nemrég megjelent, színes borítójú tudományos könyvek sorai között, miközben azt érezte, hogy az egymásba tapadt ragacsos marihuánalevelek és a könnyen morzsolódó zöldesbarna hasisdarabok az ő boldogságának talán legtisztább, legigazabb szimbólumai.

Feri körbejáratta tekintetét, a pult jobb széléhez ment, és az *Osiris Könyvtár* sorozat kötetei között kezdett turkálni. A könyv, amit egy hete kinézett, még ott volt.

– Rég láttalak – mondta a karcsú könyvárus lány.

– Helló – köszörülte meg a torkát Feri. – Nem tudod, van ma este valami buli? – kérdezte.

– Van – mondta a lány. – Jungle Party lesz a cirkuszban.

– Az olyasmi, mint az acid? – kérdezte Feri.

– Aha – válaszolta a lány.

– És te odamész?

– Azt hiszem.

– Hát, nem tudom, végül is... ha nincs más, akkor lehet, hogy odanéznünk – mondta Feri. Egy hirtelen jött depresszióhullámtól valahogy tompább, érdektelenebb lett a tekintete, gyomra erősen remegni kezdete, majd nem lehányta a könyvekkel teli pultot.

Akaraterő! Keménység! Tessék összeszedni magunkat, parancsolta magának Feri, közben érezte, ahogy visszafelé, a gyomra irányába áramlik a nyomasztó üresség. Sóhajtott. Izzadt tenyerét beletörölte a hajába. Kiegyenesítette a gerincét, televette levegővel a tüdejét. Az a lényeg, hogy kívülről ne látsszon semmi – mondta magának, miközben levette nyakából a sálát és megigazította a pulóverét.

– Kérsz valamit? – kérdezte a lány. Megállt Feri előtt a pult másik oldalán.

Feri nyelt egyet. – Ezt szeretném – mondta, és a pénztárgép mellé rakott egy vaskos, zöldes színű könyvet.

– Ez jó? – kérdezte a lány.

Feri megdörzsölte a halántékát. – Majd kiderül – mondta. – Mondjuk, jó benne, hogy eredeti szövegek vannak

lefordítva. Egy letűnt kor elporladt tudósától még baromságokat is érdekes olvasni, én legalábbis szeretem az ilyen. Ez nem olyan lesz, mint a Maimonidészről szóló könyv, amit itt vettem a múltkor – mondta Feri.

A lány beütötte a pénztárgépbe az árat, betette a könyvet egy nejlomba.

– Akkor lehet, hogy összefutunk a dzsungelpartin – mondta Feri. Visszasétált az asztalukhoz, és leült a barátnője mellé. Krisztina az újonnan vásárolt könyvet nézegette.

– Ibn Khaldún. Ez arab? – kérdezte, és kinyitotta a könyvet.

– Igen – mondta Feri. – A mázlista.

– Irigyled?

– Aha...

– Ült egy zsámolyon és egész nap írt – mondta Krisztina.

– Lehet, hogy sokat ült. Egyébként én szeretek üldögegni. A munkahelyén mindenki sokat ül – mondta Feri elgondolkodva, majd maga felé fordította a könyvet, találmra kinyitotta és visszafelé kezdte pörgetni a lapokat.

– Az emberek nagyobb része a nap jókora részében ül – mondta. – A nyugdíjasok otthon ülnek, a gyerekek az iskolában, a titkárnők a munkahelyen, a főnökök az irodában... legalább hat-nyolc órát, és a mi valagunk is már vagy másfél órája ezekben a székekben tenyészik.

– Nem megyünk el valahova? – kérdezte a barátnője. Lehajolt, és kivett a zsákjából egy csomag mentolos rágó gumit.

– Lenne kedved?

– Csak kérdezem, hogy tudjam. Az is jó, ha hazamegyünk. Legalább egyszer kialudhatnám magam – mondta a lány.

– Még egy kicsit ezt nézem – mondta Feri a könyvet lapozgatva.

– Kérsz? – kérdezte Krisztina.

– Mit?

– Rágót.

– Most nem, kösz – mondta Feri. – Egyébként van ma egy dzsungelparti, a Zsolték csinálják. Ismered azokat a fejeket?

– Nem.

– És hol lesz? – kérdezte Krisztina.

– A cirkuszban.

– Az jó – mondta Krisztina.

– Szerintem is. Rég nem voltam a cirkuszban – mondta Feri. – Lesznek koncertek.

– Ki játszik?

– A Korai Öröm és még valaki – mondta Feri, és egy pillanatra felnézett a könyvből. – Azt írja Ibn Khaldún, hogy jót tesz a koplalás. Lehet, hogy nem is baj, hogy ennyire sovány vagy – mondta Feri a barátnőjének.

– Azért fel kéne szednem legalább négy kilót. Tizenyolc éves koromban negyvenkettő voltam.

– Nem mondom, elég dagadt lehettél. Felolvassam, mit ír?

– Igen.

– „Ha megfigyeljük a táplálékok testre gyakorolt hatásait, nem kételkedhetünk abban, hogy az éhezésnek is megvan a maga hatása, mivel két ellentétes dolog egyazon aránnyal gyakorol, vagy nem gyakorol hatást. Az éhezés

úgy hat a testre, hogy megtisztítja a felesleges káros anyagoktól és a különböző nedvektől, amelyek a test és az értelem számára egyaránt ártalmasak; a tápláléknak pedig megvan a maga befolyása a test állapotára. Allah a mindenható!”

MAGVETŐ
KÖNYVKIADÓ ÉS KERESKEDELMI KFT.
www.magveto.hu
www.facebook.com/magveto
magveto.kiado@lira.hu
Felelős kiadó Dávid Anna

Készült a Gyomai Kner Nyomda Zrt.-ben,
a nyomda alapításának 137. esztendejében, 2019-ben
A Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja
Felelős vezető Erdős Tamás vezérigazgató
Telefon: 66/887-400
<http://www.gyomaikner.hu>
E-mail: knernyomda@gyomaikner.hu

Felelős szerkesztő Szegő János
Korrektor Tomka Eszter
Szakmai konzultáns Berta Ádám
A kötetet Pintér József tervezte
Műszaki vezető Takács Klári
Kiadványszám 9012
Minion betűtípusból szedve
ISBN 978 963 14 3848 2